

Vienpadsmitā nodaļa.

Izpratne par problēmām.

Piektajā nodaļā mēs atzīmējam, ka, kā parādīts doktrīnā par trīsvienību, trīs personas (hipostāzes vai personiskās atšķirības) viņu vienotībā ir pilnīgi neatdalāmas. Īsāk sakot, visas trīs ir viens trīskārtīgs Dievs (trīs-vienā). No šāda viedokļa izriet visdažādākās sekas, kas viegli atklāj pašreizējās anti-trinitārās kustības galvenos iemeslus SDA draudzē. Šajā un turpmākajās nodaļās es šos iemeslus nosaukšu par pārsteidzošiem atklājumiem.

Kā iepriekš atzinos, es reiz uzskatīju sevi par dedzīgu trīsvienības pārstāvi. Tas notika tāpēc, ka es ne tikai ticēju, ka Trīsvienības doktrīna ir Kristīgās ticības galvenā mācība, bet arī tas, ka ikviens, kas tai netic, iespējams, pat nav Kristietis. Protams, es reiz teicu, ka jebkura ne-trinitārā konfesija nav daļa no tā, ko parasti sauc par galveno Kristietību. Šīs izstumtās konfesijas ir, kā piemēram, Jehovas liecinieki, Mormoņi, Kristadelfieši utt. Tāda ir vairākuma, ja ne visu, trīsvienīgo baznīcu argumentācija.

Pētījumi maina domāšanu.

Jau no paša studiju sākuma es ātri sapratu, ka, lai arī es atzinos, ka esmu uzticīgs trīsvienības pārstāvis, man diemžēl jāatzīst, ka man pietrūka izpratnes par šo mācību. Es arī secināju, ka man, kā SDA ar 27 gadu pieredzi bija tāda pārliecība, kādu neviens īsts Trinitārists nevarētu pieņemt. Tie bija uzskati, kurus es jau kopš savas kristīgās pieredzes (1973.g.) sākuma uzskatīju par atbilstošu Rakstiem, lai gan ar tādiem uzskatiem, es nezinu, cik daudzi SDA tos šodien atzītu. Tas jo īpaši ir saistīts ar mūsu Trīsvienības teoloģijas iespaidu. Tie bija mani uzskati, kuriem SDA, pateicoties Praviešu Garam ir vadīti uzticēties.

Uzskatu apkopojums:

- Inkarnācijā iepriekš-pastāvošais Dieva Dēls burtiski atstāja Debesis, kas nozīmē, ka ar Viņa piekrišanu Viņš burtiski tika izsūtīts prom no Sava Tēva, līdz ar to Viņam nācās arī atstāt svēto eņģeļu sabiedrību. Tas arī nozīmē, ka Viņš kļuva pakļauts visiem cilvēces ierobežojumiem un atbildībām.

--To noliedz ortodoksālie trinitāristi. Viņi saka, ka Dēls (un nav svarīgi kādu terminoloģiju viņi lieto, lai aprakstītu šo dievišķo personību) savā dievišķībā vienmēr atrodas pie Tēva Trīsvienīgajā substancē. Protams, viņi saka, ka Viņš kā dievišķa persona nekad nav bijis un pat nekad nevarētu būt pakļauts tādiem pašiem ierobežojumiem, kādiem mēs, grēcīgi cilvēki, tiekam pakļauti.

- Inkarnācijā iepriekš-pastāvošais Dieva Dēls piedzīvoja savas būtības izmaiņas, kas nozīmē eksistences rakstura izmaiņas. Tas nenozīmē, ka Viņa dievišķajā dabā ir notikušas izmaiņas iemiesojuma periodā, un tas nenozīmē, ka šī daba tika sajaukta ar Viņa cilvēcisko dabu, izveidojot trešo dabu. Tas nozīmē, ka personas būtība - tas nozīmē, kā Viņš eksistēja – bija mainījusies. Tas ir saistīts ar Viņa cilvēka dabas adopciju Viņa dievišķajā personībā, Dieva Dēls kļuva par divu dabu individuālu personību. Pieņemot cilvēka dabu - atšķirībā no Viņa pirmseksistences pirms Viņa iemiesojuma perioda - tagad Dieva Dēla Mūžīgajai eksistencei tika uzlikts Pārbaudes Laiks. Tas nozīmēja, ka, lai arī savā pirmseksistencē Viņš būtībā bija Dievs, kas nozīmēja, ka Dieva formā Viņu nevarēja kārdināt grēkot, un Viņš nevarēja mirt vai beigt pastāvēt, tad no brīža, kad Viņš piekrita iemiesoties, Viņš labprātīgi nolēma atteikties no šīm dievišķajām privilēģijām. Šo priekšnoteikumu sekas bija tādas, ka, būdams šajā iemiesotajā stāvoklī, Viņš varēja grēkot un mirt. Tas nozīmē arī to, ka, ja Viņš būtu grēkojis, Dieva Dēls būtu zaudējis dievišķās īpašības – un līdz ar to, viņš būtu arī zaudējis savu mūžīgo eksistenci.

--Trinitāristi to noliegtu, un apgalvotu, ka tas vispār nav iespējams.

- Iepriekš-eksistējošais Dieva Dēls nomira Golgātā.

--To noliedz trīsvienības atbalstītāji. Viņi saka, ka nomira tikai Viņa cilvēciskā daba, nevis pati dievišķā individualitāte (personība). To saka Trīsvienības atbalstītāji, jo neatkarīgi no apstākļiem Dēla personība Trīsvienības būtībā (tas ir, Viņa dievībā) vienmēr ir dzīva. Trīsvienība māca, ka, tā kā Dēls pastāv vienā Dieva būtnē - tas nozīmē Trīsvienības nedalāmo substanci (vai būtību) - viņš ir nemirstīgs, tāpēc viņu nekad nevar pakļaut nāvei.

- Ar nāvi, šī pētījuma autors (Terijs Hills), apzīmē mijiedarbības pārtraukšanu ar dzīvajiem, kā arī pilnīgu visu zināšanu pārtraukšanu par visu, kas notiek Debesīs un uz zemes. Viņš arī domā, ka tāpat kā mēs nevaram pamosties paši no nāves, tāpat arī Dieva Dēls nevarēja sevi pamodināt no nāves. Citiem vārdiem sakot, lai augšāmceltos no kapa, iepriekš-eksistējošais Dēls bija pilnībā atkarīgs no kāda cita, nevis no Viņa paša.

--Ortodoksālie trinitāristi noliegs, ka dievišķais Kristus jebkad būtu bijis šādā stāvoklī.

- Savā pirms-eksistences laikā Dieva otrā persona patiesi (burtiski) bija Dieva Dēls. Ar to tiek domāts, ka mūžīgajā pagātnē, pārāk tālu, lai cilvēka prāts to spētu saprast, Dēls nāca no Tēva. Tas nozīmē, ka Viņš ir Dievs kopumā, bet tajā pašā laikā atsevišķa persona, kas atšķiras no Sava Tēva.

--Ortodoksālie trinitāristi noraida šāda veida Dēlu. Tas ir tāpēc, ka saskaņā ar viņu spriedumu (teoloģiju) Dēls nepārtraukti tiek iegūts (dzimstošs) no Tēva, kā arī tāpēc, ka kopā ar Svēto Garu un Tēvu Viņš eksistē ar viņiem vienā nedalāmā substancē (būtībā).

- Pēc iemiesošanās - tāpēc, lai paveiktu Savu cilvēces izpiršanas darbu - dievišķais Dieva Dēls atteicās no privilēģijām uz Sava dievišķā spēka brīvu un neatkarīgu izmantošanu. Citiem vārdiem sakot, lai paveiktu šeit, uz zemes uzticēto misiju, dievišķajam spēkam Kristus piekļuva tikai caur Svēto Garu. Tas ir tāpat kā mēs esam aicināti darīt to, uz ko Dievs mūs aicina. Tas nozīmē, ka Kristus ir uzvarējis tāpat kā mums ir jāuzvar. Tas nozīmē arī to, ka Viņš staigāja pa šo zemi vienīgi ticībā uz Tēvu, nepaļaujoties uz Savu dievišķo spēku. Citiem vārdiem sakot, lai paveiktu darbu, kuru Viņš nāca uz zemes izpildīt, Dieva Dēls nevarēja izmantot Savus dievišķos spēkus (kā Viņš to darīja pirms-iemiesošanās laikā), bet gan paļāvās uz tā saņemšanu vienīgi no Sava Tēva caur Svēto Garu.

--Trinitāristi domā citādāk. Viņi saka, ka starp Kristus personu un Viņa dievišķo dabu pastāvēja nepārtraukts dievišķo vērtību savienojums. Kopumā runājot, trinitāristi neuzskata, ka Dēlam dievišķās varas dēļ būtu jābūt atkarīgam no kāda cita, nevis no Sevis paša.

--Ortodoksālie trinitāristi arī uzskata, ka katra trīsvienības persona ir vesela substance, nevis tikai viena trešdaļa no tā, lai gan viņi atzīst, ka Kristus, jo Viņš nāk (dzimstošs) no Tēva, ir patiesais Dēls. Tas nedaudz atšķiras no SDA trīsvienības mācības versijas. Tas ir tāpēc, ka SDA apgalvo, ka dievišķā persona, kas pazīstama kā Dēls, nemaz nav dzimusi no Tēva. Tāpēc viņi Dēlu bieži dēvē par Dieva otro personu. SDA saka, ka Viņš, tāpat kā pārējās divas dievišķās personības, dzīvo vienā Dievā (Trīsvienībā). Citiem vārdiem sakot, pašreizējā SDA teoloģija noliedz, ka Kristus savā pirmseksistences laikā kādreiz būtu bijis Dēls. Viņi saka, ka cilvēces izpiršanas dēļ Viņš tikai nospēlēja šo lomu (izlikšanās), tāpat kā Tēvs spēlēja tikai tēva lomu. **Tāda šodien ir SDA Baznīcas oficiālā trīsvienības versija.**

Turpmākajās nodaļās, kā minēts iepriekš, mūsu uzmanība tiks pievērsta šim uzskatu apkopojumam. Tas parādīs, kā anti-trinitārā viedokļa par Dievu noraidīšana radikāli ietekmē evaņģēliju. Tas, protams, parādīs arī to, kāpēc tik daudz SDA draudzes brāļi un māsas šodien iebilst pret Trīsvienības doktrīnu. Protams, šīs debates par Trīsvienību nav tikai debates par Kristus dievišķumu vai debates par Svētā Gara identitāti, kuras tādā veidā ir vienīgi tikai kā "manevrs uzmanības novēršanai".

Vispirms mēs aplūkosim to, ko es saucu par Evaņģēlija spēku (stiprumu). Mēs to darīsim tūlīt divpadsmitajā nodaļā. Pēc tam turpināsim nākamajās nodaļās apskatīt citus iepriekš minētos aspektus.

Divpadsmitā nodaļa.

Trīsvienības doktrīna ietekmē gan iemiesošanos, gan izpiršanu.

Turpinājums sekos...